

Em Dám Ngủ Với Tôi Chưa

Contents

Em Dám Ngủ Với Tôi Chưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6 - End	16

Em Dám Ngủ Với Tôi Chưa

Giới thiệu

- “Anh Nam, anh Nam ơi...”Tiếng đập cửa phòng thùm thụp làm tôi giật mình tỉnh giấc. Toàn thân t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-ngu-voi-toi-chu>

1. Chương 1

- “Anh Nam, anh Nam ơi...”

Tiếng đập cửa phòng thùm thụp làm tôi giật mình tỉnh giấc. Toàn thân tôi đau ê ẩm, đầu óc quay mòng mòng. Trận say đêm qua đã làm tôi gần như kiệt sức. Đưa mắt nhìn đồng hồ: 10h sáng. Tôi đã ngủ một giấc thật dài. Đôi mắt tôi vẫn cay xè khi phải cố mở ra vì tiếng người gọi ngoài cửa. Tôi nhắm mắt lại và nằm thêm giây lát. Tôi không vội vì tôi biết rằng, người ngoài cửa là Bảo Ngọc.

Từ ngày tôi lên thành phố này sống, ngoài những thằng bạn thân thi thoảng đến đây chè chén tới say mèm, hầu như căn phòng này không còn ai khác ghé thăm ngoài Bảo Ngọc. Đó là chuyện tôi chẳng lấy gì làm lạ. Phải rất khó nhọc tôi mới nhắc được người ra khỏi giường. Vừa khẽ mở cánh cửa ra, tiếng Bảo Ngọc đã lạnh lạnh vang lên:

- “Tèn...tén... ten, cháo gà đây, em mang cháo đến cho anh. Anh Dũng bảo đêm qua anh lại uống say thế nên...”

Bảo Ngọc còn chưa nói hết câu tôi đã chặn họng:

- “Em đến đây làm gì?”

- “Thì mang cháo cho anh”.

Bao năm qua Bảo Ngọc vẫn thế, dù tôi có bực dọc đến thế nào, có tiếp cô ấy bằng thái độ ra sao thì cô ấy vẫn luôn tươi cười và trả lời theo cách mà cô ấy thấy thích.

- “Nhưng anh mệt không muốn ăn. Giờ anh chỉ muốn được ngủ. Em về đi”.

Nhanh như cắt, mặc cho tay tôi đã chắn ngang cửa để ngăn không cho Bảo Ngọc bước vào căn phòng, cô ấy cúi người luồn dưới tay tôi rồi chạy biến vào phòng. Tôi nhìn cô ấy trong cảm giác bất lực. Lúc nào Bảo Ngọc cũng khiến tôi phải khó chịu vì sự hồn nhiên và bất chấp thái độ của tôi. Tôi mở toang cánh cửa phòng để tránh cho người khác hiểu lầm rồi mệt nhọc về giường ngủ.

Bảo Ngọc nhanh thoăn thoắt đặt cặp lồng cháo xuống bàn, múc ra bát và quay lại giục tôi:

- “Anh dậy đánh răng rửa mặt đi rồi ăn cháo cho khỏi nguội. Còn em, em sẽ phải dọn giúp anh cái bãi chiến trường này. Trông nó ghê quá”.

Vừa nói Bảo Ngọc vừa đưa mắt nhìn căn phòng bẽ bộn của tôi bằng ánh mắt ái ngại. Tôi tiến về phía phòng tắm:

- “Em cứ để đấy. Anh không khiến!”

Tôi nói vậy nhưng cô ấy mặc kệ. Việc tôi nói cứ nói, cô ấy làm cứ làm. Mà dường như tôi cũng quen với việc mình nói cho có lệ còn nghe hay không là chuyện của cô ấy. Vì thế, tôi đánh răng xong ra ngồi ăn cháo, còn Bảo Ngọc vẫn cần mẫn làm công việc mà cô ấy thích. Tôi không nói với Bảo Ngọc một câu nào.

Tôi ngồi nhìn Bảo Ngọc từ phía sau. Cô ấy làm hết việc này đến việc khác. Chỉ trong chốc lát căn phòng chẳng khác nào cái ổ chuột của tôi đã trở nên gọn gàng hơn. Còn tôi vẫn ngồi vắt chân lên ghế xem ti vi, việc mà Bảo Ngọc làm không hề khiến tôi cảm thấy cảm động. Mà ngược lại, tôi chỉ thấy khó chịu thôi.

Bảo Ngọc là em gái Dũng – bạn thân của tôi. Tôi được bố mẹ cho lên thành phố học từ năm lớp 10. Đó cũng là lúc tôi quen và chơi thân với Dũng. Chúng tôi học với nhau suốt 3 năm cấp 3 rồi 4 năm đại học, tình cảm chẳng khác nào anh em ruột. Cũng chính bởi vì thế mà giờ đây tôi mới khó xử với Bảo Ngọc vì cô bé đem lòng yêu tôi. Mà tôi thì ghét điều đó.

Bảo Ngọc 24 tuổi, gương mặt và dáng người đều đẹp. Trong đám bạn bè chung của tôi và Dũng cũng có ổi kẻ lẫn xả vào cô bé nhưng không hiểu sao Bảo Ngọc lại chỉ chết mê, chết mệt tôi. Mặc cho bao năm qua, tôi chỉ là một thằng si tình nhưng không được đáp lại, Bảo Ngọc vẫn tìm cách tiếp cận tôi bằng mọi giá. Tôi mệt mỏi với của Bảo Ngọc. Có đôi lúc tôi muốn đuổi Bảo Ngọc ra khỏi căn phòng để mặc mình lại với cảm xúc mà mình thích nhưng tôi lại không làm được vì tình bạn với Dũng.

Tôi để Bảo Ngọc thích làm gì thì làm trong căn phòng của mình, tôi lên giường, mở điện thoại ra ngắm. Trong đó, có hình ảnh của người con gái tôi yêu: Hà Thương.

Tôi có lẽ là một gã đàn ông ngu ngốc khi hơn 5 năm qua ôm ấp một mối tình trong vô vọng mà vẫn mù quáng tiếp tục theo đuổi. Tôi không dừng lại được dù trái tim tôi chẳng chịt những vết thương từ cuộc tình này. Hà Thương hơn tôi 4 tuổi. Khi mà tôi mới chỉ là chàng sinh viên năm nhất thì cô ấy đã chuẩn bị ra trường. Chúng tôi quen nhau trong một lần đi làm tình nguyện cùng đoàn trường. Chính tôi cũng không hiểu cái sức mạnh ghê gớm nào đã khiến tôi phải lòng ánh mắt của người con gái đó. Để rồi 5 năm đã qua đi, tôi chưa một ngày thôi khoắc khoải về Hà Thương.

Cả đám bạn thân của tôi đều biết chuyện đó. Trong mắt tôi, dường như không còn người con gái nào khiến tôi có thể để ý đến ngoài Hà Thương. Dũng biết điều đó và Bảo Ngọc cũng vậy. Trong lòng tôi luôn đau đáu về Hà Thương, chỉ tiếc là cô ấy chưa bao giờ cho tôi một cơ hội.

Hà Thương đã từng có người yêu và cuộc tình đó cũng khiến cô ấy trở nên tàn tạ. Người yêu của Hà Thương là một gã Sở Khanh, sau khi hắn đã chán chê với những điều mà cô ấy dâng tặng, hắn ra đi. Cái khoảnh khắc đó tôi đã nghĩ mình có cơ hội để được bên cô ấy nhưng Hà Thương càng từ chối tôi quyết liệt hơn. Cô ấy càng tìm cách chạy xa khỏi tôi thì tôi càng xích lại gần. Tôi cần phải che chở cho người con gái yếu đuối đó. Cô ấy cần có một bờ vai để dựa vào.

Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy lòng mình quặn thắt. Đã 5 năm với mối tình đơn phương này mà sao tôi vẫn không quen được với cảm giác đó. Và rồi tôi giật bản mình khi âm thanh của thứ gì đó đổ vỡ vang lên:

- “Em... em xin lỗi vì đã làm vỡ nó...”

Tôi chồm dậy với sự tức tối trong lòng. Là tấm ảnh để bàn có hình Hà Thương. Tôi hét lên vào mặt Bảo Ngọc:

- “Em để cho tôi yên được không? Tôi phải nói đến bao giờ thì em mới chịu buông tha cho tôi đây. Em đừng làm tôi khó xử với Dũng nữa. Xin em đấy. Tôi không yêu em. Với tôi, em chỉ là em gái mà thôi, chỉ thế thôi không hơn, không kém”.

Bảo Ngọc đưa cặp mắt nhìn đi chỗ khác, tránh ánh mắt đầy giận dữ của tôi. Cô bé vẫn nói bằng cái giọng điệu mà bấy lâu nay cô bé thường nói:

- “Sao anh lại phải khó xử với anh Dũng? Hai người là bạn thì cứ tiếp tục là bạn. Còn em, em chỉ là một cô gái, em không phải là em gái của anh vì... em đâu có cùng cha, cùng mẹ gì với anh đâu”.

Bảo Ngọc vẫn tưng tưng như vậy rồi nhìn tôi và cười lém lỉnh. Nhưng tôi có cảm giác trong lòng cô ấy cũng có chút gì đó xót xa. Tôi níu chặt bờ vai Bảo Ngọc, hướng cô ấy nhìn thẳng vào tôi:

- “Em nghe này, anh không yêu em, anh chỉ yêu...”

Tôi còn chưa nói hết câu, Bảo Ngọc ghì chặt lấy tôi và hôn. Tôi thực sự bị giật mình vì điều đó. Tôi đứng trơ ra để ọi chuyện ngoài tầm kiểm soát. Nụ hôn thật lạ. Nó nồng nàn và mãnh liệt từ phía Bảo Ngọc nhưng với tôi nó chỉ là một cảm giác đầy tức tối. Chỉ trong giây lát, tôi đẩy vội Bảo Ngọc ra. Tôi định sẽ lớn tiếng với cô ấy nhưng đôi mắt cô ấy nhìn tôi trân trân khiến tôi không nói được gì. Khi mà tôi còn chưa kịp hoàn hồn sau nụ hôn bất ngờ ấy, một giọng nói vang lên từ phía cửa:

- “Xin lỗi, có lẽ tôi đã đến không đúng lúc”.

Giọng nói ấy, cách xưng hô đó quen lắm. Tôi giật mình quay ra. Tôi không tin vào mắt mình: Hà Thương. Trời ơi, nụ hôn ban nãy, cái nhìn của Hà Thương...? Cô ấy đã thấy tất cả rồi...

2. Chương 2

Tôi đẩy vội Bảo Ngọc ra, nhìn cô ấy bằng con mắt nghi hoặc và giận dữ điên cuồng:

- “Em làm cái gì vậy hả? Cái trò này là em bày ra phải không?”

Trong đầu tôi định ninh tin rằng, nụ hôn chết tiệt ban nãy và sự xuất hiện bất ngờ của Hà Thương trong căn phòng này đều là một màn kịch do Bảo Ngọc dựng lên. Tôi chẳng còn nghĩ được điều gì khác ngoài thế. Nó làm tôi sôi máu lên vì tức giận.

- “Không, em...”

Tôi không để cho Bảo Ngọc nói hết câu, chỉ thẳng tay về phía cửa:

- “Em về đi, anh không muốn nhìn thấy em nữa”.

Tôi lao vội ra cửa nắm lấy tay Hà Thương, người con gái mà tôi yêu. Cô ấy vẫn đứng ngây ra ở đó mà không nói được lời nào kể từ khi bước chân vào căn phòng này. Bảo Ngọc không ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cô ấy lấy vội chiếc túi trên giường rồi cúi gằm mặt bước ra phía cửa:

- “Em không làm chuyện đó. Chị vào đi, em về đây”.

Cô ấy nói với Hà Thương một câu ngắn ngủi như vậy rồi chạy vụt ra khỏi cửa. Khi Bảo Ngọc đi rồi, tôi mới nhận ra trên sàn nhà còn vương vết máu. Tay cô ấy đã bị thương vì làm vỡ chiếc khung ảnh. Có lẽ những mảnh kính đã đâm vào. Tôi thấy tim mình đau nhói nhưng không phải đau vì vết thương mà Bảo Ngọc đang phải đối diện. Tôi đau vì sợ rằng Hà Thương sẽ nghĩ về mối quan hệ của chúng tôi khác đi. Tôi sợ điều đó vô cùng.

- “Thương đừng hiểu lầm, đó là em của bạn thân thôi. Tôi không yêu cô ấy. Mà sao Thương lại biết nhà tôi, lại đến đây?”

Tôi và Hà Thương xưng hô như vậy. Tôi muốn xóa nhòa ranh giới tuổi tác bởi vì nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Hà Thương trong mắt tôi chỉ là một cô gái chịu nhiều thiệt thòi trong tình yêu chứ không phải là người phụ nữ hơn tôi 4 tuổi.

Hà Thương bước nhẹ nhàng vào phòng, nhìn chiếc khung ảnh bị vỡ đặt trên bàn rồi khẽ mỉm cười:

- “Thương thấy cô bé ấy yêu Nam đấy chứ”.

- “Tình yêu trẻ con ấy mà. Cô bé ấy còn quá trẻ, chưa hiểu thế nào là tình yêu đâu. Rồi cô ấy sẽ lại yêu người khác thôi vì trái tim tôi chỉ dành ột người”.

Giọng tôi ngập ngừng ra điều ám chỉ nhưng dường như Thương không bận tâm đến điều đó:

- “Thương nhận được điện thoại của Dũng. Cậu ấy nói rằng gần đây Nam nhậu nhẹt suốt ngày rồi về nhà trong trạng thái say xỉn. Chính vì thế hôm nay Thương mới tới đây”.

Thương quay lại khẽ nhìn tôi, cô ấy nắm lấy bàn tay tôi thì thầm:

- “Nam đừng như vậy nữa, đừng tự hành hạ, làm khổ mình, khổ Thương như thế nữa”.

- “Tôi sẽ không như vậy nếu như Thương cho tôi một cơ hội. Tại sao Thương cũng cứ tự dìm mình trong mối tình với người đàn ông đó như vậy? Tôi có gì không bằng người đàn ông đó để Thương thờ ơ với tôi”.

- “Đừng hỏi những câu như vậy. Chúng ta quá khác biệt, tôi... tôi hơn Nam 4 tuổi, đó là một khoảng cách không dễ để cân bằng đâu. Hơn nữa, Nam là một chàng trai tốt, không có lí do gì phải yêu và lấy một cô gái đã mất tất cả như Thương”.

Tôi gạt phăng chiếc ly trên bàn xuống đất với tâm trạng giận dữ. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình bất lực như lúc này:

- “Tôi mặc xác, tôi không quan tâm những điều đó. Chúng ta chỉ là hai người, đàn ông, đàn bà và chúng ta yêu nhau. Hãy nghĩ như vậy thôi, đừng có lôi đủ thứ chuyện không liên quan vào đây”.

Thương ôm chầm lấy tôi. Cô ấy cũng khóc. Thương vỗ nhẹ vào vai tôi để an ủi. Tôi cảm nhận được trái tim của Thương cũng đang loạn nhịp nhưng dường như cô ấy còn lo sợ quá nhiều điều. Một người con gái trải qua nhiều thương tổn trong tình yêu như chú chim nhỏ sợ cảnh cong nên cảm giác e sợ đó cũng là điều dễ hiểu.

- “Tôi sẽ chờ, chờ cho tới ngày Thương đủ can đảm để đối diện với thế giới này, đủ can đảm để yêu tôi”.

Tôi ôm chặt lấy Thương vào lòng. Cảm xúc lúc đó thật hỗn độn. Tôi thấy tim mình nhói đau nhưng lại khắp khối một niềm vui khi Thương im lặng nằm trọn trong vòng tay tôi. Có vẻ như cô ấy cần thời gian để suy nghĩ, có vẻ như cô ấy đã muốn mở lòng hơn. Nó cho tôi một hi vọng dù rất mong manh.

*****

Thương về rồi, chỉ còn tôi ở lại với căn phòng này. Thật kì lạ, không hiểu hôm nay là ngày gì mà có tới hai người con gái ôm hôn tôi như vậy. Trong đầu tôi nghĩ về cả hai khoảnh khắc đó. Thú thực, điều làm tôi nhớ tới nhiều hơn lại là nụ hôn chớp nhoáng với Bảo Ngọc. Tôi còn nhớ ánh mắt của cô ấy nhìn tôi, có cảm giác gì đó rất xót xa.

Tiếng điện thoại rung lên, tin nhắn của Bảo Ngọc: “Anh ngủ chưa? Em xin lỗi vì chuyện ban chiều. Em không cố ý, chỉ là...”

Đọc xong, tôi ném chiếc điện thoại ra một góc giường. Tôi cũng đã quen rồi với những tin nhắn đến giữa đêm khuya của Bảo Ngọc. Hầu như không bao giờ tôi trả lời vì tôi không muốn cô ấy thêm hi vọng. Tôi không muốn Bảo Ngọc phải tốn thời gian về tôi thêm nữa. Trong lòng tôi suốt 5 năm qua chỉ có một mình Hà Thương. Sẽ thiệt thòi cho Bảo Ngọc rất nhiều khi cô ấy cứ mãi theo đuổi một mối tình vô vọng với tôi.

Tôi quyết định cầm điện thoại gọi cho Bảo Ngọc, có lẽ đã đến lúc tôi cần phải nói chuyện rõ ràng với cô ấy. Điều đó có thể tàn nhẫn nhưng cần phải làm, chỉ có thể Bảo Ngọc mới nhận thức được vấn đề:

- “Em ngủ chưa?”

- “Anh gọi điện cho em đấy ư? Em chưa, em vẫn chờ đợi tin nhắn của anh”.

- “Em đợi làm gì, có bao giờ anh trả lời đâu mà em đợi. Mà em vẫn thường đợi như thế à?”

- “Em thường nằm nghe nhạc, cho tới khi thiếp đi, vậy thôi... Sáng dậy, điều đầu tiên em làm là kiểm tra điện thoại nhưng... đều không có tin nhắn trả lời”.

Bảo Ngọc cố pha trò cho câu nói đó mang tính hài hước nhưng tôi vẫn nhận ra giọng cô ấy nghẹn ngào. Tôi im lặng thật lâu, tôi cảm thấy thương cô gái trẻ quá ngốc nghếch vì tình yêu như Bảo Ngọc

- “Mà anh gọi cho em có việc gì không?”

- “À, nếu em chưa ngủ, anh có thể gặp em một chút được không?”

- “Ngay bây giờ? Vào lúc 10h30 đêm á?”

- “Uhm! Nếu không được thì để mai”.

- “Không, em sẽ đến, ở đâu anh cho em địa chỉ đi”.

Tôi gác điện thoại, cảm thấy lòng nặng trĩu. Tôi cảm nhận được sự hứng khởi của Bảo Ngọc trong lần đầu tiên tôi hẹn gặp riêng cô ấy. Có lẽ cô bé sẽ đau khổ nhiều lắm sau buổi tối nay nhưng tôi cần phải làm thế. Có thể tôi không yêu Bảo Ngọc nhưng tôi không hề ghét bỏ gì cô gái ấy cả. Tôi không muốn Bảo Ngọc ảo tưởng thêm nữa.

Quán cà phê nằm trong một con phố nhỏ gần nhà Bảo Ngọc. Tôi đến đón cô bé đi. Hình ảnh Bảo Ngọc nhảy chân sáo ra khỏi nhà trong chiếc váy trắng bông bồng làm tôi thấy xót xa quá. Cô ấy chắc hẳn đang rất vui và không hề biết rằng tôi hẹn gặp để nói chuyện gì.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau. Không gian của quán tĩnh lặng lạ thường, nhạc Trịnh vang lên khe khẽ, nhẹ nhàng khiến người ta có cảm giác thật buồn.

- “Em uống gì?”

- “Cà phê đen, không đường ạ”

- “Em hay uống thứ đó ư? Đừng cố nếu như đó không phải là sở thích của em”

Bảo Ngọc nhìn tôi rồi cười nhạt.

Bảo Ngọc khiến tôi hơi bất ngờ vì cô ấy vốn là một cô gái nhí nhảnh, yêu đời. Tôi nghĩ cô nàng sẽ dùng nước cam vì có vẻ nó hợp với tính cách hơn.

- “Em làm anh ngạc nhiên đấy, anh nghĩ em sẽ gọi nước cam”

- “Vì anh lúc nào cũng nghĩ em là một cô bé mà không chịu thừa nhận rằng em đã là một cô gái trưởng thành rồi. Không chịu tin rằng cay đắng cũng là một vị trong cuộc sống của em”.

Tôi thỉnh thoảng trước cách đối đáp và thái độ đó của Bảo Ngọc. Quả thực, cô ấy đã lớn hơn, ăn nói chừng trạc hơn rất nhiều. Nhưng tôi vẫn chưa quen với hình ảnh một người con gái đảm đảm, dịu dàng như thế. Tôi chỉ quen với hình ảnh lí lắc của Bảo Ngọc mà thôi.

Tôi giật mình khi nhìn thấy đôi tay của Bảo Ngọc băng bó. Có lẽ đó là vết thương hôm nọ tại căn phòng của tôi:

- “Thôi chết, tay em sao thế này? Có đau lắm không?”

Tôi nắm lấy tay Bảo Ngọc nhưng cô ấy rút lại, quay mặt đi chỗ khác, đôi mắt ầng ậ nước:

- “Anh đừng chạm vào vết thương của em, đau lắm. Đã cho bệnh thì đừng cho thuốc”.

Quả thực cách nói của Bảo Ngọc làm tôi giật mình. Lần đầu tiên tôi nhận ra rằng Bảo Ngọc không phải là một cô gái mới lớn. Cô ấy là một người từng trải hơn nhiều so với sự nhí nhảnh mà cô ấy cố thể hiện ra mỗi khi bên tôi.

- “Anh có chuyện gì cần nói thì nói đi. Em nghe đây”.

Tôi đã lầm. Thì ra Bảo Ngọc hoàn toàn biết cuộc hẹn hôm nay của tôi. Cô ấy hiểu tôi sẽ nói điều gì và sẵn sàng chờ đợi nó.

- “Uhm! Cảm ơn em đã dành tình cảm cho anh nhưng có lẽ anh phải nói thẳng rằng anh không dành tình cảm cho em. Cuộc đời này anh chỉ yêu Hà Thương mà thôi. Em đừng tốn công vô ích. Em xứng đáng yêu một người khác, một người yêu và trân trọng em hơn anh”.

- “Những lời này, chị Hà Thương cũng nói với anh?”

- “Sao em lại hỏi vậy?”

- “Thì chẳng phải em và anh giống nhau sao? Chúng ta đều yêu đơn phương một người quay lưng lại với mình. Tại sao anh lại tiếp diễn còn em thì phải dừng lại?”

- “Nhưng anh là con trai, anh có thể chịu tổn thương được còn em thì không đáng. Hơn nữa, anh có niềm tin cô ấy sẽ yêu anh, chỉ là cô ấy cần thời gian thôi”.

- “Vậy thì cứ để mọi chuyện cho thời gian trả lời đi. Anh không cần phải bận tâm em đau đớn hay tổn thương như thế nào. Cứ như những ngày qua đi. Chúng ta cứ theo đuổi tình yêu của mình, vậy nhé”.

Bảo Ngọc ngang ngạnh và gan lì hơn nhiều so với vẻ ngoài mong manh, yếu đuối của cô ấy. Tôi cảm thấy bức mình vì cô ấy không chịu nghe theo lời tôi nhưng thực sự từ trong sâu thẳm trong tâm hồn, tôi thấy Bảo Ngọc nói đúng. Cô ấy cũng giống tôi, mù quáng và yêu si mê. Tôi làm sao có thể bắt cô ấy làm theo ý mình được cơ chứ.

- “Anh còn gì để nói nữa không, nếu không thì uống nước đi. Không gian quán ở đây thật tuyệt, em không muốn bỏ lỡ cơ hội này đâu”.

Bảo Ngọc nhâm nhi ngụm cà phê, gương mặt ánh lên niềm vui. Tôi có cảm giác cô ấy dường như không hề cảm nhận thấy vị đắng nữa. Tôi và Bảo Ngọc cứ ngồi như thế, lắng nghe âm thanh của những bản nhạc buồn.

Tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi:

- “Nam à, Nam có thể đến với Thương được không, Thương...”

Đầu dây bên kia, tiếng Hà Thương nghẹn lên và khóc. Tôi quỳnh quáng không hiểu nổi sự tình và cảm thấy đau thắt tim:

- “Thương làm sao, đợi chút, Nam đến ngay, Nam đến ngay đây...”

Bảo Ngọc sốt sắng khi thấy thái độ nóng vội của tôi:

- “Sao thế anh? Chị Thương có việc gì à?”

- “Không biết, anh phải đi đã, em tự về đi”.

- “Để em đèo anh đi, anh đang như thế này ngộ nhờ có việc gì thì sao”.

- “Không cần, em về đi”.

- “Đừng ngang nữa, lên xe đi”.

Bảo Ngọc quát tôi thật lớn. Lần đầu tiên tôi thấy cô ấy kiên quyết và nóng nảy như vậy. Tôi không nghĩ được nhiều nữa, nhảy lên chiếc xe máy để cho Bảo Ngọc đèo. Suốt quãng đường đi, tim tôi loạn lên vì lo

lắng. Đúng là nếu không có Bảo Ngọc, tôi cũng không biết mình có điều khiển nổi xe trong trạng thái này hay không.

Đến cửa nhà Thương, Bảo Ngọc vội vàng tháo mũ cho tôi và giục tôi vào với Thương.

- “Anh vào đi!”

- “Còn em?”

- “Em vào không tiện. Anh cứ vào đi, em đợi ở đây. Anh vào xem chị ấy có chuyện gì. Nếu cần thì gọi em, còn không em sẽ đợi anh ở đây cho tới khi xong việc”.

Tôi chẳng còn biết Ngọc đang nói gì nữa, điều tôi quan tâm lúc này là Hà Thương. Tôi “Ừ” vội một câu rồi lao vào trong căn phòng. Khi tôi bước vào, Hà Thương đang ngồi khóc. Tôi ôm lấy cô ấy vào lòng. Chúng tôi cứ ngồi như vậy để mặc thời gian trôi. Hà Thương cứ khóc, cô ấy không nói được lời nào. Tôi cũng chỉ biết ôm Thương vào lòng...

Đồng hồ chỉ đã 1h đêm. Ngoài trời bắt đầu nổi cơn giông đầu mùa. Mưa xối xả. Ánh chớp lóe lên trong đêm. Hà Thương càng sợ nên nép mình vào tôi. Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy hạnh phúc khi được ở bên người con gái mình yêu, được che chở cho nỗi sợ của cô ấy. Tôi quên mất rằng, phía bên ngoài, Bảo Ngọc vẫn chờ tôi...

3. Chương 3

Tôi rời khỏi căn phòng của Hà Thương khi cô ấy đã thiếp đi vào giấc ngủ. Nhìn người con gái ấy mệt mỏi, nước mắt vẫn lăn trên đôi mi khép chặt, tôi thấy tim mình như có ai bóp nghẹt. Tôi không muốn hỏi Hà Thương quá nhiều về chuyện tối nay. Chỉ cần khi đớn đau hay hạnh phúc, cô ấy gọi cho tôi, nghĩ tới tôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Tôi sẽ mãi là một người để cô ấy dựa vào khi đau khổ. Chỉ thế thôi cũng đã đủ an ủi ổi tình đơn phương của tôi.

Tôi lững thững bước ra cổng. Sau trận mưa đêm, phố xá ngập những cành cây gãy đổ, lá rụng đầy trên con đường nhà Hà Thương. Bất giác tôi sực mình nhớ ra rồi nhìn về phía gốc cây bên đường. Tôi mê mải kiếm tìm nhưng không thấy Bảo Ngọc đâu nữa. Đã hơn 2h đêm. Tôi lo lắng lấy điện thoại gọi cho Bảo Ngọc nhưng máy tắt. Nghĩ đi, nghĩ lại tôi thấy mình thật ngốc. Có lẽ Bảo Ngọc đã về rồi. Cô ấy đâu phải khờ đến mức đứng đợi tôi nhiều tiếng đồng hồ dưới trời mưa gió. Hơn nữa, cô ấy cũng hiểu nếu cô ấy có về thì một thằng đàn ông như tôi cũng vẫn chẳng ảnh hưởng gì. Tôi có thể bắt taxi. Đặc biệt là với một cô gái như Bảo Ngọc, không có lý do gì khiến cô ấy phải đứng đợi tôi, kẻ đang ôm ấp một cô gái khác trong vòng tay.

Nghĩ như vậy nên tôi đi về. Có lẽ Bảo Ngọc giận đôi chút vì tôi không chịu điện thoại sớm nên cô ấy đã tắt máy chẳng? Mà cũng có thể là điện thoại hết pin hoặc cô ấy ngủ rồi và không muốn bị làm phiền. Tôi cũng cảm thấy mệt. Ngày hôm nay quá dài và có nhiều cung bậc cảm xúc. Tôi sẽ về nhà, ngủ một giấc thật sâu. Ngày mai tôi sẽ tìm Bảo Ngọc để xin lỗi sau.

Tôi cứ ngỡ mình sẽ ngủ thiếp đi ngay sau khi đặt mình lên giường nhưng tôi không ngủ được. Tôi thấy bất an vì lo cho Bảo Ngọc. Còn một điều nữa, câu chuyện của Hà Thương khiến tôi phải nghĩ ngợi. Hà Thương đã gọi tôi đến giữa lúc cô ấy cảm thấy đau đớn nhất. Cô ấy nói hãy đợi cô ấy, hãy cho cô ấy thêm một chút thời gian nữa thôi. Tới khi nào cô ấy đau đớn đến mức cùng kiệt là lúc cô ấy sẽ quên được anh ta và chấp nhận yêu tôi.

Tôi biết, chặng đường đó còn rất dài nhưng chỉ cần Hà Thương cho tôi một cơ hội được chờ đợi là tôi vui rồi. Hà Thương không còn đẩy tôi ra xa khỏi cuộc đời cô ấy nữa. Cô ấy cho tôi cái vinh dự được đợi chờ. Tôi tin, Hà Thương cũng chỉ là một cô gái yếu đuối. Nỗi đau chất chồng, cô ấy sẽ phải buông tay thôi.

Hà Thương yêu một cậu công tử con nhà giàu. Anh ta cũng yêu cô ấy nhưng lại quá hèn nhát không dám bảo vệ tình yêu của mình trước sức ép của gia đình. Trong con mắt của bố mẹ anh ta, một cô gái nhà quê

tĩnh lễ như Hà Thương chẳng có lí do gì để bước chân vào gia đình bề thế ấy với vai trò con dâu. Và vì yêu anh ta, Hà Thương chấp nhận chịu đựng những tổn thương về thể xác và tinh thần để chờ đợi ngày anh ta cưới cô ấy làm vợ như lời anh ta hứa. Nhưng đổi lại, chỉ là sự đón hèn ngày một lớn hơn. Dù thế, Hà Thương vẫn không dám đối diện với sự thật.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy yêu Hà Thương cũng chính là khi nghe cô ấy tâm sự về chuyện tình của mình. Tôi cảm thấy người con gái có vẻ như yếu đuối này có một nghị lực phi thường. Bởi nếu không phải thế, làm sao cô ấy có thể chịu đựng được sự xỉ nhục đến mức đó của gia đình anh ta? Khi ấy, tự trong đầu tôi nảy lên một suy nghĩ: Tôi phải bảo vệ và che chở cho người con gái này. Và cái suy nghĩ đó đã theo tôi suốt 5 năm qua.

Hơn 5 năm qua, mỗi khi Hà Thương buồn, vui đều có tôi đồng hành. Cô ấy luôn dựa vào vai tôi để khóc nhưng lại không cho tôi cơ hội được làm người yêu của cô ấy. Cô ấy nói rằng tôi quá tốt và cô ấy cảm thấy hổ thẹn khi đứng cạnh tôi chứ đừng nói là yêu tôi. Rào cản đó cứ bó buộc cô ấy không cho cô ấy dám mở lòng mình dù tôi biết tình cảm cô ấy dành cho tôi không phải là hư không.

Đêm hôm đó, tôi thiếp vào giấc ngủ với một nỗi vui mừng vì dù sao câu chuyện với Hà Thương vừa qua đã cho tôi một tia hi vọng. Cô ấy nói chỉ cần cho cô ấy thêm một chút thời gian nữa thôi... Một chút nữa thôi...

*****

Tôi tỉnh mắt dậy đã thấy mặt trời chiếu rọi sáng cả căn phòng. Có lẽ cũng muộn rồi. Điều đầu tiên mà tôi nghĩ đến không phải là Hà Thương mà chính là Bảo Ngọc. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự vì cô ấy vốn có thói quen nhắn tin chúc tôi ngủ ngon mỗi tối dù không bao giờ tôi trả lời. Nhưng ngày hôm nay, không một cuộc gọi nhỡ, không một dòng tin nhắn. Tôi điện thoại lại, máy vẫn tắt.

Sốt ruột quá, tôi bấm máy gọi cho Dũng và hẹn cậu ta ra quán cà phê nói chuyện. Sau một vài phút gạ gẫm, rất lưỡng lự Dũng mới nhận lời đi gặp tôi.

- “Sao, giờ gặp ông khó nhỉ, phải năn nỉ mới được à?”

Tôi vừa rót rượu vừa “đá xoáy” Dũng. Dũng đưa tay ngăn không cho tôi rót rượu vào cốc của cậu ta.

- “Tôi không uống đâu. Bữa nay nhà có việc, lát tôi phải về nhà, tôi không muốn mồm miệng sực mùi bia rượu”.

- “Nhà có việc gì thế?” – Tôi sốt sắng.

- “Bảo Ngọc nó bị cảm vì hôm qua dầm mưa cả đêm. Khốn khổ, chả biết con bé đi đâu mà về nhà khi người đã run lên cầm cập, môi thâm tím vì lạnh. Cả đêm qua nó sốt cao, bảo đi viện thì nhất quyết không chịu. Mẹ tôi lo quá khóc suốt từ đêm qua đến giờ. Tính con bé nó ngang ngạnh, không ai bảo được”.

Tôi sững sờ cả người khi nghe những lời Dũng nói. Cô bé ngốc này, tại sao lại chờ đợi khi mà mưa lớn vậy chứ? Tại sao Bảo Ngọc không mặc xác một thằng như tôi, kệ tôi với mối tình đơn phương của mình mà lại tự làm khổ mình như vậy. Tôi thần mặt ra, cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng. Có lẽ tôi đã quá ích kỉ.

- “Tối quá nó đi với ông phải không?”

Dũng nhìn vào mắt tôi, nói chuyện như hai thằng đàn ông.

- “Ừ, tôi xin lỗi. Hôm qua tôi có việc, đúng lúc đó Bảo Ngọc lại ở đây nên đã chủ động đèo tôi đi. Cô ấy ở bên ngoài chờ, thế rồi... tôi... tôi quên bằng mắt cô ấy. Khi về, tôi không thấy Bảo Ngọc đâu nghĩ là con bé về trước rồi. Tôi thật có lỗi”.

Dũng không nói gì nữa cả, cậu ta nhìn tôi bằng con mắt giận dữ. Tôi cố gắng thanh minh:

- “Thực tình tôi không hề muốn như thế. Tôi đã nói với Bảo Ngọc rất nhiều lần chuyện tôi không dành tình cảm cho cô ấy bé nhưng Bảo Ngọc không chịu chấp nhận. Tôi cũng không biết phải làm thế nào nữa. Ông nói đúng đấy, Bảo Ngọc rất ngang bướng... Tôi thành thật xin lỗi dù tôi không hề muốn làm thế. Nhưng ông biết đấy, từ ngày quen ông đến giờ, tôi chỉ yêu có một mình Thương thôi mà”.

Cậu ta nín lặng một hồi rồi thủng thẳng nói:

- “Thực ra Bảo Ngọc giống ông, kẻ nào cũng cứng đầu. Khi tôi biết nó yêu ông tôi đã khuyên can nó rất nhiều. Tôi chỉ có một đứa em gái đó thôi và tôi đương nhiên không muốn nó khổ. Ông là người tốt nhưng ông lại quá nặng lòng với Thương. Nếu yêu ông, Bảo Ngọc sẽ phải chịu quá nhiều thiệt thòi. Nhưng con bé lại tự tin nói với tôi rằng: “Anh cứ để kệ em đi. Trái tim này là của em, em muốn thử đánh cược một lần. Biết đâu anh Nam sẽ bị em chinh phục, biết đâu hai người họ không đến với nhau, biết đâu em sẽ lại là người đá anh ấy, biết đâu em mới lại là tình yêu đích thực mà anh ấy bỏ quên...”. Nó thường pha trò như thế để làm tôi bớt lo nhưng tôi biết trong lòng nó buồn lắm”.

Nói đến đây, tôi thấy mắt Dũng ngân ngấn nước. Dũng là đứa thương em gái nhất, có trách nhiệm với gia đình. Đó cũng là lí do tôi luôn cảm thấy khó xử khi Bảo Ngọc yêu tôi.

- “Thôi, tôi phải về đây, con bé nằm bẹp ở nhà. Cũng chẳng biết hôm qua hai người đi đâu, làm gì mà về, con bé nằm nước mắt cứ lăn dài, hỏi gì cũng không nói. Nếu ông không yêu con bé thì... đừng cho nó bất cứ một tia hi vọng nào nhé. Đó là điều duy nhất tôi cầu xin ông”.

Dũng toan bước đi, tôi kéo tay cậu ta lại:

- “Đợi chút, tôi muốn đến thăm Bảo Ngọc”.

Thoảng thấy tôi đến, Bảo Ngọc ngồi dậy nghiêm trang và nhoẻn miệng cười:

- “Em mệt thì cứ nằm xuống, đừng cố quá như thế”.

Bảo Ngọc nhìn tôi có vẻ cảm động, tôi muốn nắm tay cô ấy để động viên nhưng rồi chợt nghĩ tới câu nói của Dũng: “Nếu đã không yêu, thì đừng cho con bé một tia hi vọng nào cả” nên tôi lại né tránh cái nhìn ấy.

- “Không sao, em đỡ rồi. Em đâu có yếu đuối đến như vậy. Anh Dũng lại “chém gió” với anh về tình trạng của em phải không?”

Tôi ậm ừ cho qua không trả lời vào câu hỏi đó. Một vài phút im lặng, Bảo Ngọc nín lấy tay tôi, kéo tôi lại gần.

- “Anh giúp em một việc được không?”

- “Việc gì?”

- “Đưa em đi chơi công viên nhé. Hôm nay trời đẹp, em nghĩ ra ngoài sẽ khiến em cảm thấy người khoan khoái hơn”.

Tôi cũng có nhiều chuyện muốn nói với Bảo Ngọc. Hơn nữa, tôi cũng không muốn từ chối cô ấy. Nhưng thấy ánh mắt ái ngại của Dũng, tôi lại lẩn tránh.

- “Ông đưa nó đi chơi hộ tôi nhé. Tôi muốn thoát khỏi quả bom này lắm rồi. Tôi muốn nghỉ một chút, từ đêm qua đến giờ nó hành hạ tôi đến mệt”.

Dũng nháy mắt với tôi ra điều ủng hộ. Tôi nhìn Bảo Ngọc rồi nói:

- “Thế thì váy vóc lựa là đâu, thay đi. Anh đợi em ở phòng khách nhé”.

Bảo Ngọc mừng rỡ ra mặt. Cô ấy tung tẩy ra khỏi giường với điệu bộ thật đáng yêu. Đúng là tôi vẫn thích nét hồn nhiên này của cô ấy. So với tôi, cô ấy đã yêu đơn phương một cách ra dáng hơn, không âu sầu, ủy mị như tôi.

Trước khi đi, Dũng nắm tay tôi nói nhỏ: “Con bé đang mệt nên tôi không muốn làm nó buồn. Nhưng xin ông hãy nhớ, đừng gieo hi vọng khi ông không thể cho người ta một cái kết như họ muốn”.

*****

Công viên buổi chiều nay thật đẹp. Gió hiu hiu thổi, tán lá đu đưa. Thời tiết đẹp như thế chưa từng có cơn mưa giông dữ dội tối qua vậy. Tôi và Bảo Ngọc sánh bước bên nhau. Cô ấy làm điệu bộ hồn nhiên chạy lên trước tôi để ngắm nghía mọi thứ. Nhưng tôi biết, cô ấy đang cố tránh một tình huống khó xử. Cô ấy không thể nắm tay tôi vì cô ấy biết vị trí của mình. Ở cái công viên này, có lẽ chỉ có tôi và Bảo Ngọc sánh bước bên nhau mà không nắm chặt tay nhau như mọi đôi tình nhân khác. Đơn giản, vì chúng tôi không phải một đôi.

- “Anh xin lỗi em về chuyện tối qua. Lúc đó anh đã không nghĩ được nhiều nên đã làm phiền em. Mà em đợi anh đến lúc nào vậy? Anh ra thì thấy em không còn ở đó nữa”

Bảo Ngọc không nhìn vào mắt tôi, cô ấy cứ ngó lơ hết cảnh cây rồi lại đến dòng sông trước mặt:

- “Không sao, là em tự nguyện mà. Hơn nữa, em cũng quen với việc đó rồi. Mà em cũng chẳng chờ anh lâu đâu. Nhà chị Thương chắc nuôi muối hay sao ấy. Em vừa đứng một chút mà đã có cả bầy đàn ra “tiếp đón” rồi làm em hãi quá bỏ về luôn. Em mặc kệ anh muốn về thế nào thì về”.

Tôi biết, cái cách nói chuyện từng từng này của Bảo Ngọc chỉ là để che giấu đi sự tủi hờn trong lòng. Dù sao, Bảo Ngọc cũng chỉ là một cô gái. Tôi đã và đang yêu đơn phương nên tôi biết cảm giác đó kinh khủng đến thế nào. Với Bảo Ngọc điều đó càng khó khăn hơn vì so với Hà Thương, tôi hắt hủi người yêu đơn phương mình còn tệ hơn thế.

- “Nếu thế sao em lại bị ốm? Dừng bảo em bị dầm mưa”.

- “Em về sớm nhưng đi đường trời bất chợt đổ mưa. Em thấy lãng mạn quá nên quyết định tắm mưa. Đúng là một suy nghĩ gần đớ phải không? Từ sau em chữa, chẳng đại mà lãng mạn nữa mùa thế nữa”.

Bảo Ngọc nhìn tôi lí lắc cười. Tôi cũng bật cười theo cái câu chuyện mà cô ấy vẽ ra dù tôi biết mười mươi nó không hề có thật. Bất chợt, Bảo Ngọc đứng ngậy ra người rồi vội vàng khoác tay tôi bắt quay người lại:

- “Mình đi hướng khác đi anh, em muốn sang chỗ khác ngắm”.

Tôi chưa hiểu sự tình vì sự thay đổi đột ngột đó nên cứ đứng như trời trồng:

- “Ồ kìa, sao thế?”

- “Đã bảo đi là đi mà lại”.

Bảo Ngọc càng làm ra vẻ hốt hoảng thì tôi lại càng thấy khó hiểu. Nhưng rồi chỉ 2 giây sau, tôi đã chợt nhận ra điều mà Bảo Ngọc không muốn tôi nhìn thấy. Là Hà Thương. Cô ấy đang cúi đầu vào người anh ta trên chiếc ghế đá. Họ trông rất hạnh phúc. Thậm chí anh ta còn thô bỉ ôm những vùng nhạy cảm trên người Thương.

Toàn thân tôi như nóng bừng lên, mặt tôi bắt đầu đỏ gay gắt. Bảo Ngọc biết, cô ấy đã không thể ngăn được điều này nên khẽ thở dài. Tôi hùng hổ lao đến trước mặt Hà Thương rồi kéo tay cô ấy đứng dậy:

- “Thương, tại sao Thương lại làm thế với anh ta. Chẳng phải anh ta đã gây quá nhiều đau khổ cho Thương sao? Mới tối qua...”

Thương giật mạnh tay ra khỏi tôi, cô ấy không dám ngẩng lên nhìn tôi. Trong khi đó, gã đàn ông kia thì bắt đầu cười nhạo:

- “Xin chào! Chắc hẳn cậu là Nam. Thăng oắt muốn lái máy bay bà già đó phải không? Sao, cậu thấy nóng mắt khi nhìn chúng tôi yêu thương nhau hả? Thật tội nghiệp cho cậu, cậu cứ hi vọng ở Hà Thương nhưng thực tế thì cô ấy chẳng đáng đâu. Lúc cô ấy buồn thì cô ấy gọi cậu, còn lúc tôi buồn thì tôi gọi cô ấy. Vậy đấy!”

Anh ta cười đắc thắng, cười khinh bỉ một kẻ đã đeo đuổi tình yêu trong vô vọng như tôi. Thì ra anh ta biết hết về tôi, có lẽ Hà Thương đã nói. Để làm gì? Để đe dọa anh ta ư? Để anh ta biết rằng nếu anh ta không biết trân trọng cô ấy thì sẽ có một thằng khác yêu cô ấy ư? Tôi nhìn xoáy vào mắt Hà Thương đợi chờ một câu nói. Mới đêm qua, cô ấy còn ôm tôi, còn khóc nức nở trên vai tôi vậy mà hôm nay cô ấy lại coi như chưa từng có những điều đó.

- “Nam thấy rồi đấy, Thương và anh ấy không thể xa nhau. Thương không muốn yêu một kẻ ít tuổi muốn học đòi yêu chị như Nam. Tính lại đi, Nam chẳng có gì để tôi phải yêu Nam cả”.

Tôi thấy tim mình tưởng như ngừng đập trong giây lát. Tôi hận! Chưa bao giờ tôi cảm thấy suy sụp như lúc này. Người con gái mà tôi cố gắng nâng niu và trân trọng sao lại lờ dối xử với tôi như vậy.

- “Chú em đi một mình à? Thật tội nghiệp”

Anh ta vỗ vào vai tôi mấy cái, hành động khinh thường đến tận cùng. Tôi thấy mình bị xúc phạm. Trong giây phút ấy, tôi chỉ nghĩ làm sao để mình cứu vớt lại chút sĩ diện cuối cùng. Vừa hay, Bảo Ngọc chạy đến gần bên tôi. Tôi nắm lấy tay cô ấy, khoác vào tay mình:

- “Không tôi đi cùng với người yêu mình đây chứ”

Bảo Ngọc sững sờ nhìn tôi. Cô ấy chưa thể hiểu nổi những lời mà tôi vừa thốt ra.

- “VẬY Ơ, TRÔNG HAI NGƯỜI KHÔNG GIỐNG LẮM NHỈ. KHÔNG PHẢI CỐ LÀM TRÒ THỂ CHÚ EM”

Anh ta cười phá lên, một tay siết thật chặt eo của Hà Thương, ép sát cô ấy vào người hẳn. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa. Tôi kéo Bảo Ngọc về phía mình, siết chặt lấy cô ấy và... tôi hôn! Nụ hôn giữa công viên đông người, nụ hôn nồng nàn tràn đầy cảm xúc. Tôi trút mọi sự dữ dội và đớn đau của mình vào nụ hôn đó. Bảo Ngọc đứng yên, nhắm nghiền đôi mắt. Tôi cứ thế hôn cho tới khi thấy vị chất nơi đầu môi mình. Cô ấy khóc...

4. Chương 4

Tôi nắm tay Bảo Ngọc, lôi cô ấy đi trong cái nhìn thần thờ của Hà Thương. Suốt quãng đường, ngồi sau lưng tôi, Bảo Ngọc không nói một lời nào và tôi cũng vậy. Tôi không xin lỗi và cũng không một lời giải thích về nụ hôn đường đột của tôi ban nãy. Tôi không còn nhớ đến mình cần phải có trách nhiệm đó. Trong đầu tôi chỉ tràn ngập hình ảnh của Hà Thương với anh ta. Tôi vít tay ga thật mạnh, Bảo Ngọc thì thoảng sợ quá đưa tay khê bám vào eo tôi rồi lại rụt tay lại. Cô ấy có lẽ đang run lên vì sợ hãi và bị tổn thương.

Bài liên quan:

Người đàn bà khát tình

Em đâu phải là con hồ ly tinh

Kiếp đàn bà chung chạ với đại gia

Anh thay áo rồi, mình chia tay thôi

Tôi dừng xe vào một quán rượu ven đường. Bảo Ngọc tần ngần đứng nhìn tôi:

- “Anh mệt rồi về đi, đừng vào chỗ này nữa”.

Tôi vừa khóa xe, vừa nói bằng giọng điệu bức bối:

- “Vào đi, đừng nói nhiều nữa”

Bảo Ngọc ngưng hẳn. Cô ấy chủ động bước vào quán, kiếm một bàn để ngồi. Tôi cũng bước vào theo Bảo Ngọc. Tôi gọi rượu và một vài món đồ:

- “Em muốn dùng gì cứ tùy ý, đừng ngại”.

Tôi ngửa cổ lên trời tu ực chén rượu đầu tiên, mắt đỏ au nhìn vào khoảng không gian vô định. Bảo Ngọc vẫn chỉ ngồi im nhìn tôi uống rượu. Tôi cứ thế uống mặc cho bảo Ngọc muốn nghĩ gì thì nghĩ. Ngồi một lúc, Bảo Ngọc bắt đầu rót rượu vào chiếc ly của mình. Không đợi tôi ngăn lại, Bảo Ngọc uống chén rượu đó nhanh như chớp.

- “Làm gì vậy?”

Tôi nói trống không như vậy với Bảo Ngọc. Tôi biết mình là một thằng tồi nhưng giờ ngấm lại tôi thấy, dường như mỗi lần giận Hà Thương, cảm thấy buồn vì Hà Thương tôi đều trút lên Bảo Ngọc bằng những câu nói kiểu như vậy.

- “Thì uống rượu thôi”.

Tôi có cảm giác sau những phút bất thần vì nụ hôn bất ngờ ban chiều, giờ Bảo Ngọc lại từng từng trở lại:

- “Nó không phải dành cho cô”.

Tôi gọi Bảo Ngọc là cô. Đây là lần đầu tiên tôi dùng cách xưng hô đó. Cũng là có lí do của nó cả. Vì tôi đang nổi đóa lên như một thằng điên và hơn thế nữa là tôi muốn “cảnh tỉnh” cho cô ấy về nụ hôn ban chiều. Tôi không muốn Bảo Ngọc mộng mơ nghĩ rằng đó là vì tình yêu. Tôi muốn cô ấy chấp nhận sự thật, tôi chỉ lợi dụng cô ấy mà thôi.

Bảo Ngọc đưa ánh mắt nhìn tôi vì quá ngạc nhiên với cách xưng hô đó. Có lẽ cô ấy bị sốc. Tôi đã liên tiếp cứa vào lòng Bảo Ngọc những nỗi đau, nụ hôn không báo trước đầy lợi dụng và một cách xưng hô phũ phàng sau khi tôi đã ngang nhiên hôn cô ấy mà không cần sự cho phép. Bảo Ngọc khẽ nhếch mép cười vì cách xưng hô đó của tôi. Cái cách mà cô ấy cười càng làm tôi khó chịu. Tôi ước giá mà cô ấy nổi khùng lên, ném vào mặt tôi vào câu chữ bới cho sự gằn dở và gây sự của tôi thì còn dễ chịu hơn nhiều là cái cách cô ấy cười để che đi nỗi đau. Tôi là cái gì để cô ấy phải gồng mình lên như vậy?

- “Nhắc lại để anh nhớ, em đã lớn rồi, không phải là con nít. Em có quyền làm những gì em thích”.

Bảo Ngọc uống tiếp chén rượu thứ hai. Lần này thì tôi thấy Bảo Ngọc không còn lí lắc nữa mà giống như một người con gái đầy nỗi đau đang ngồi trước mặt tôi. Sự khổ tâm, giằng xé và những nỗi buồn thể hiện rõ trong ánh mắt của cô ấy. Nhưng rồi tôi mặc kệ, tôi uống, uống như chưa bao giờ được uống. Tôi muốn mình say, chỉ có say tôi mới bớt đau khổ mà thôi.

- “Nụ hôn ban nãy, anh... chỉ muốn làm chị Thương buồn thôi phải không?”

Bảo Ngọc ngập ngừng, uống cạn ly rượu tiếp theo mới dám hỏi. Tôi ngược mắt lên nhìn Bảo Ngọc rồi cười:

- “Đúng là cô lớn thật rồi. Đúng là tôi làm vậy vì Hà Thương nhưng tôi tưởng, cô thích lắm chứ. Chẳng phải đó là điều mà cô muốn à? Cô theo đuổi tôi bao năm qua chẳng phải chỉ để đợi một vài khoảnh khắc như thế hay sao?”

Tôi tàn nhẫn đến như vậy và chờ đợi một cái tát nhưng tôi thấy Bảo Ngọc quay đi, tránh để tôi không nhìn thấy đôi mắt cô ấy đang ầng ầng nước. Bảo Ngọc uống tiếp và không trả lời.

- “Cô thấy rồi đấy, tôi là một gã khốn nạn, tôi yêu mê muội người đàn bà khác, tôi lợi dụng cô... Vậy cô còn định yêu tôi đến bao giờ nữa? Bao giờ thì cô sẽ buông tha cho tôi?”

Bảo Ngọc mặc kệ tôi với những lời gằn dở đó. Cô ấy cứ ngồi thình lạng nhìn tôi uống:

- “Sao? Tửu lượng cô thấp vậy à? Sao không uống nữa đi?”

- “Em còn phải đưa anh về. Em không thể say”.

- “Thôi đi, ai yêu cầu cô đưa tôi về. Tôi không cần, tôi tự về được”.

Đó là câu nói cuối cùng, toàn bộ cuộc nhậu về sau chúng tôi im lặng. Bảo Ngọc kiên nhẫn ngồi đợi, không ăn, không uống và mặc cho tôi nốc rượu như một kẻ bê tha. Tôi chỉ nhớ, khi người tôi đã mềm nhũn ra, tôi thậm chí còn chẳng đủ tỉnh táo để gọi thanh toán thì Bảo Ngọc đã đưa tôi về.

*****

Bảo Ngọc đặt tôi nằm xuống giường, bật điện sáng căn phòng. Cô ấy đi lấy chiếc khăn lạnh lau mặt cho tôi. Bảo Ngọc ép tôi uống cốc nước chanh để tỉnh rượu. Nhưng tôi gạt phăng đi. Nực cười thật, tôi uống rượu để say mà cô ấy lại bắt tôi tỉnh. Nếu tôi tỉnh, tôi sẽ bị đau đốn bởi vì nhớ đến Hà Thương. Tôi gạt ly nước xuống đất, mọi thứ vỡ tan tành:

- “Mặc xác tôi”.

Bảo Ngọc ngồi thụp xuống nhặt những mảnh vỡ. Tôi nằm thiếp đi. Trong cơn mộng mị, hình ảnh Hà Thương ban chiều vẫn ám ảnh tôi.

Tôi dần dần tỉnh hơn đôi chút, tôi lơ mơ nhìn thấy Bảo Ngọc ngồi trước mặt tôi. Cô ấy vẫn ngồi đó đợi tôi.

- “Mấy giờ rồi?”

Nét mặt của Bảo Ngọc có vẻ rạn rở hơn khi thấy tôi hỏi như vậy:

- “2h đêm rồi anh ạ. May quá, anh tỉnh hơn chút rồi. Em về đây”.

Bảo Ngọc đứng dậy, tôi đưa tay kéo chặt tay cô ấy và ngồi dậy. Bảo Ngọc bị tôi kéo thụp xuống. Tôi ghì cô ấy vào ngực mình, thì thầm:

- “Đừng về, em ở đây đi. Anh sợ sự cô đơn lắm”.

Bảo Ngọc nằm im trong tay tôi như thể vài giây ngắn ngủi rồi gạt tay tôi ra.

- “Anh vẫn còn say rượu đấy, nghỉ đi. Em phải về”.

Cô ấy đứng dậy, bước nhanh về phía cửa. Tôi hất tung chăn, lao ra khỏi giường. Tôi đẩy Bảo Ngọc vào bờ tường, hai tay tôi ghì chặt tay cô ấy lên tường. Trong khoảnh khắc đó, tôi thấy mình cô đơn tột độ, tôi muốn có ai đó ở bên mình. Tôi nhìn sâu vào mắt Bảo Ngọc. Đây là lần đầu tôi thấy cô ấy nhìn tôi đầy giận dữ:

- “Buông em ra”.

Bảo Ngọc vùng vẫy mong thoát khỏi tôi nhưng cô ấy quá yếu để có thể chống lại sức của một người đàn ông đang đau đớn như tôi. Mặc cho cô ấy giãy giụa, tôi vẫn ghì chặt hai tay cô ấy trên tường. Tôi từ từ đưa bờ môi mình lại gần gương mặt của cô ấy. Nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, tôi tìm bờ môi của Bảo Ngọc. Tôi thêm khát một nụ hôn đến cháy lòng.

Tôi hôn cô ấy!

Nụ hôn lần này thật khác so với mọi khi. Là vì tôi chủ động, tôi chủ động muốn hôn Bảo Ngọc với lí do tôi muốn thế chứ không phải vì bất cứ lí do nào khác. Một cảm giác tê rân chạy dọc cơ thể tôi. Nó ngọt ngào hơn tôi tưởng. Nó quyến rũ đến nỗi trong một vài tích tắc, nó làm tôi quên đi nỗi đau mà Hà Thương đã tạo ra cho tôi.

Bốp!!! - Bảo Ngọc tát và đẩy tôi ra:

- Đồ tồi!

Đó là lần đầu tiên kể từ ngày tôi quen Bảo Ngọc đến giờ cô ấy gọi tôi bằng từ ngữ khinh thường như vậy. Dù cho những lần tôi khiến cô ấy bị tổn thương không hề ít. Bất giác tôi thấy tim mình đau nhói vì câu nói và ánh mắt nhìn đầy giận dữ của Bảo Ngọc. Thậm chí nó khiến tôi đau y như việc bị Hà Thương phản bội.

Đầu óc tôi quay mòng mòng. Men rượu khiến tôi chệnh choáng nhưng nỗi đau mà Bảo Ngọc vừa mang tới cho tôi thì tôi cảm nhận được. Tôi không nghĩ được gì nữa cả. Tôi lại ghì chặt Bảo Ngọc và... hôn cô ấy! Tôi chỉ biết lúc này muốn đặt lên làn môi cô ấy một nụ hôn thật mãnh liệt. Tôi chỉ muốn vậy thôi.

Bảo Ngọc im lặng đón nhận nụ hôn của tôi nhưng nước mắt cô ấy bắt đầu rơi. Tôi ngưng lại, nhìn Bảo Ngọc rồi khẽ hôn lên những giọt nước mắt ấy. Đợi tôi buông lỏng tay, không ghì chặt nữa, cô ấy vùng chạy khỏi tôi. Nhưng không được! Tôi lại nắm được tay Bảo Ngọc. Tôi lôi cô ấy về phía giường, đẩy cô ấy nằm lên đó. Tôi giữ chặt hai tay Bảo Ngọc xuống giường, mặt đối mặt với cô ấy:

- “Em nói em yêu tôi cơ mà? Em nói em sẽ làm mọi chuyện để tôi vui cơ mà. Hà Thương thường nói tôi quá tốt, quá tử tế trong khi cô ấy đã là một người đàn bà, cô ấy không xứng đáng với tôi. Giờ nếu tôi cùng với em, có nghĩa tôi chính thức trở thành một thằng đốn mạt rồi. Như vậy, tôi sẽ xứng để yêu Hà Thương. Mà chẳng phải em cũng muốn được như vậy hay sao”.

Tôi không hiểu vì sao mình lại có thể thốt ra những lời nói đó với Bảo Ngọc – một cô gái quá ngoan hiền. Có cảm giác tôi đang muốn làm cho Bảo Ngọc phải đau đớn, đau như nỗi đau mà Hà Thương khiến tôi phải trải qua. Tôi chờ đợi phản ứng từ Bảo Ngọc nhưng cô ấy chỉ nhìn tôi đầy trách cứ. Đôi tay cô ấy vẫn bị tôi ghì chặt. Sự chống cự của người con gái yếu đuối đó lúc này là vô nghĩa. Nhưng thậm chí cô ấy cũng chẳng thêm chống cự.

- “Em dám chứng minh tình yêu của mình chứ? Em dám ngủ với tôi chứ?”

Bảo Ngọc nhìn tôi. Cô ấy khép đôi mắt lại. Từ khóe mi, nước mắt cô ấy lăn dài. Tôi hiểu sự im lặng đó là gì. Tôi từ từ hôn cô ấy. Một nụ hôn mạnh mẽ điên cuồng. Đêm hôm đó, Bảo Ngọc trở thành người đàn bà đầu tiên của đời tôi!

5. Chương 5

Tôi thiếp đi trong cơn mê man, mộng mị, trong nỗi ám ảnh mang tên hai người con gái Hà Thương và Bảo Ngọc. Trong giấc mơ, tôi thấy mình làm cả hai người họ đều đau khổ. Tôi choàng tỉnh dậy khi tiếng thét của Bảo Ngọc vang lên trong cơn ác mộng đấy.

Tôi giật mình khi thấy Bảo Ngọc không còn nằm bên tôi. Tiếng nước trong nhà tắm vang lên tí tách. Có lẽ cô ấy đang tắm. Mà không đúng, là đang gột rửa sự nhơ nhớp từ cuộc tình ngu ngốc với tôi. Cô ấy đang cố gắng thoát khỏi cảm giác đốn đau và dơ bẩn khi yêu một gã đàn ông tồi như tôi. Tôi đã làm gì thế này?

Ngồi bần thần trên giường, tôi không biết mình phải làm gì, nói gì vào lúc này. Tôi chưa bao giờ thử hình dung về cảnh tượng này nên tôi không biết phải ứng xử ra sao. Bảo Ngọc bước ra từ nhà tắm, cô ấy đã mặc lên người bộ quần áo mà tối qua tôi trút bỏ để làm cái điều đồi bại ấy. Bảo Ngọc né tránh không nhìn tôi:

- “Em về đây!”

- “Khoan đã, để anh đưa em về!”

Bảo Ngọc không quay lưng lại nhưng tôi có thể nghe thấy điệu cười khinh bỉ của cô ấy:

- “Hãy giữ cho em một chút sĩ diện chứ? Em đáng thương hại vậy ư?”

- “Tại sao em lại nói vậy, chỉ là anh muốn đưa em về thôi mà?”

- “Giá mà em được nghe những lời nói đó từ trước thì em sẽ hạnh phúc đến phát điên. Nhưng giờ, sau mọi chuyện, em muốn tự đi về như một con người cao ngạo nhất. Em không đánh đổi mọi điều để có chút tình vương vãi và bổ thí đó của anh. Cứ để em tự về”.

Tôi nuốt từng lời của Bảo Ngọc trong nỗi cay đắng. Không hiểu vì sao tôi lại thấy tim mình đau đốn đến như vậy. Ngập ngừng mãi tôi mới nói được một lời:

- “Anh xin lỗi, anh là thằng tồi, anh sẽ...”

- “Đừng có nói là anh sẽ chịu trách nhiệm nhé. Đó là xúc phạm em đấy. Cứ coi đó như một cuộc vui, tàn cuộc vui thì việc ai người ấy làm, thân ai người ấy sống. Vậy thôi! Chẳng phải gì thiên hạ vẫn sống kiểu đó ư?”

- “Nhưng tại sao em phải làm thế? Tại sao em phải cam chịu để anh làm cái điều đồi bại ấy?”

- “Vì em thích, thế thôi...”

Bảo Ngọc mở cánh cửa ra về, tôi không dám chạy theo ngăn cô ấy lại vì tôi cũng không biết sẽ phải nói gì, làm gì khi níu giữ được Bảo Ngọc ở lại căn phòng này. Cảm giác tội lỗi bủa vây lấy tôi khiến tôi như một thằng đốn hèn “vắt chanh bỏ vỏ”. Tiếng cửa đóng chặt lại làm tôi giật mình thon thót.

Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã biến mình thành một kẻ thô bỉ. Tôi là một trai tân, trai tân theo đúng nghĩa. Cũng chính vì điều đó mà Hà Thương từng nói rằng cô ấy cảm thấy không xứng đáng nếu yêu tôi. Tôi cũng đã từng nghĩ đại dốt rằng, để Hà Thương không còn cảm giác đó nữa, tôi sẽ ngủ với một cô gái nào đó, biến mình trở thành một thằng đốn mạt, như vậy là tôi có đủ sự khốn nạn để không còn cái mác tử tế nữa, để Hà Thương có thể yêu tôi mà không cảm thấy kém cỏi. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng mình lại dám làm điều đó với Bảo Ngọc. Cô ấy không xứng đáng phải chịu những điều oan nghiệt này vì tôi.

Tôi cứ ngỡ mình sẽ cảm thấy vui mừng vì giờ đây có thể không còn bị ngăn cách với Hà Thương thêm nữa. Nhưng sao lòng tôi đốn đau đến vậy? Cảm giác đó không hề xuất hiện thay vào đây chỉ là một nỗi xót xa cháy lòng khi nghĩ về Bảo Ngọc. Rốt cục tôi là ai? Tôi đóng vai một anh chàng si tình và quân tử khi đem lòng mê đắm một cô gái từng lỡ tình yêu, từng mất đi đời con gái của mình vì một gã đàn ông tồi. Nhưng trong cuộc tình của tôi và Bảo Ngọc, tôi lại đóng vai một thằng ngu quân tử. Tôi lại chính là gã Sở Khanh giống như người đàn ông của Hà Thương? Như thế chẳng phải tôi còn khốn nạn hơn gấp nhiều lần?

Tôi ngồi bất động hàng giờ trong phòng và không biết phải làm gì. Lấy hết can đảm, tôi bấm điện thoại gọi cho Bảo Ngọc. Tôi muốn hỏi cô ấy đã về chưa. Mà có lẽ điều chính vẫn là được nghe giọng cô ấy, để xem cô ấy có ổn không. Nhưng hồi chuông cứ vang mãi, vang mãi mà không có người nhấc máy.

*****

Gần một tuần trôi qua, tôi không liên lạc được với Bảo Ngọc. Điều đó thực sự khiến tôi lo lắng. Thực ra tôi có thể điện thoại cho Dũng để hỏi nhưng tôi lại sợ. Tôi sợ Dũng đoán ra điều gì đó bất thường giữa tôi và Bảo Ngọc bởi lẽ từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gọi cho cậu ta để nói về Bảo Ngọc? Nếu tôi làm thế, Dũng sẽ sinh nghi. Tôi sẽ không biết phải đối diện với cậu ấy như thế nào?

Tôi đã nhắn cho Bảo Ngọc hàng trăm tin nhắn và những cuộc gọi nhỡ cũng nhiều vô kể. Nhiều đêm tôi giật mình tỉnh giấc vì tiếng chuông tin nhắn, tôi cứ ngỡ là Bảo Ngọc và rồi lại thất vọng tràn trề khi đó chỉ là một gã bạn cũ gạ đi nhậu giữa đêm. Tôi không còn có thể chịu đựng thêm nữa. Tôi quyết định gọi cho Dũng, tôi cần có một chút thông tin về Bảo Ngọc, dù là ít ỏi.

Dũng bước vào quán với gương mặt tươi cười, niềm nở khiến tôi cũng bớt lo hơn phần nào. Thú thật, tôi sẽ không biết phải mở miệng thế nào nếu cậu ta bước vào bằng bộ mặt hầm hầm và cái nhìn đầy hận thù. Tôi sợ Dũng biết chuyện thì...

- “Sao mà buồn? Lại vì cái cô Hà Thương đó hả? Dạo này nàng ta thế nào rồi?”

- “Tôi không biết. 1 tuần rồi tôi không liên lạc với Thương?”

Dũng suýt phì rượu vào mặt tôi vì câu trả lời đó:

- “1 tuần? Định lập kỉ lục à? Hay là ông đang học cách quên?”

- “Tôi không biết nữa nhưng tôi không cảm thấy nhớ, không cảm thấy cần phải gặp vì vậy mà tôi không liên lạc. Tôi cũng không nghĩ là nó đơn giản thế”.

- “Ừ, đấy, cứ thử một chút xem sao? Nhưng mà sao mặt ông vẫn buồn vậy? Hay là chưa quen với cảm giác tổng nàng ra khỏi bộ nhớ?”

- “Thôi, nói chuyện khác đi, chuyện đàn bà mệt đầu kinh khủng”.

Dũng cười khà khà, đưa ly rượu cùng vào ly của tôi một cái “keng” rồi uống cạn. Tôi cũng nốc sạch để lấy thêm can đảm trước khi gọi nhấc về chủ đề: Bảo Ngọc:

- “Con bé Bảo Ngọc sao rồi? Lâu lâu tôi cũng không thấy cô bé tìm đến nhà?”

Phải lấy hết can đảm tôi mới nói được những lời giả dối đó.

- “Con bé đang vào Vũng Tàu thăm dì tôi. Dì tôi ốm mà nó cũng muốn đi thư thái chút nên đã xin mẹ tôi cho vào chăm dì rồi. Mà tôi tưởng ông cũng biết chứ, từ trước đến giờ nó làm gì mà chẳng nhắn tin báo ông dù biết thừa ông cóc quan tâm?”

Dũng hỏi tôi giật giọng và gương mặt khá ngạc nhiên. Tôi hơi ấp úng đôi chút và lỡ nói ra những lời mất kiểm soát:

- “Thực ra tôi rảnh rang nên cũng có điện thoại và nhắn tin cho Bảo Ngọc mấy lần. Ý tôi là... tôi chỉ định hỏi thăm xem con bé khỏe hẳn chưa thôi nhưng Bảo Ngọc không nghe máy cũng không nhắn tin lại.”

Dũng nhìn tôi rất đổi kinh ngạc. Trầm ngâm một hồi, Dũng thủng thẳng đáp:

- “Có lẽ con bé đang giống ông?”

- “Giống tôi?”

- “Ừ! Có nghĩa là học cách quên đi mối tình đơn phương đó. Chẳng phải ông cũng đã 1 tuần rồi không liên lạc với Hà Thương hay sao? Hôm con bé đi, tôi thấy nó buồn buồn nhưng chỉ nghĩ là vì xa gia đình. Bình thường, dù có chuyện gì buồn đi chăng nữa tính nó cũng vẫn tưng tưng. Tôi cũng vẫn cứ nghĩ nó thông báo cho ông trước khi đi rồi. Nhưng nếu giờ ông bảo vậy thì có lẽ trong đầu nó đang nghĩ một điều khác. Tôi có

cảm giác chuyển đi này là để nó quên ông. Từ trước đến nay có bao giờ con bé không nghe máy hay không trả lời tin nhắn của ông đâu”.

Tim tôi bắt đầu nhen lại khi nghe những lời phân tích, lí giải từ Dũng. Có lẽ nào mọi chuyện lại đúng như vậy? Mà sao tôi lại buồn đến thế này? Chẳng phải bao năm qua điều tôi mong mỏi nhất vẫn là mình có thể trở thành một thằng đốn mạt, Bảo Ngọc bỏ tôi và thế là tôi có thể đến với Hà Thương? Chẳng phải đó là điều tôi muốn hay sao? Giờ mọi thứ đã diễn ra đúng như vậy rồi, tại sao tôi lại cảm thấy đốn đau?

Tối hôm đó, tôi uống say để quên đi mọi chuyện. Hình ảnh của Bảo Ngọc cứ lờn vờn trong đầu tôi khiến tôi không sao ngừng uống được. Có lẽ rượu sẽ đỡ cho giấc ngủ của tôi đêm nay bớt chập chờn hơn.

*****

Tôi lần về nhà khi đồng hồ chỉ 2 giờ sáng. Dũng bỏ mặc tôi về từ trước vì can mồi mà tôi không chịu ngừng uống. Nó nghĩ tôi uống say là vì tôi không quen được với việc vắng Hà Thương. Nhưng sự thật là tôi đang đau vì không có Bảo Ngọc bên mình, vì đã 1 tuần rồi tôi không thể nói chuyện, không thể liên lạc với cô ấy. Lòng tôi ngổn ngang như tơ vò.

Trước cửa phòng tôi, bóng dáng một người con gái đang chờ ở đó. Tôi giụi giụi mắt vài lần để nhìn cho rõ. Lúc đó trong đầu tôi đang mong muốn là ai chờ tôi? Hà Thương – người con gái mà tôi thầm yêu suốt 5 năm qua? Nhưng không, tôi đã thử dài, thậm chí là bức bối khi nhìn thấy đó đúng là Hà Thương. Vậy thì tôi mong đó là ai, phải chăng là Bảo Ngọc?

Tôi đẩy cửa bước vào phòng và mặc cho Hà Thương tự đi vào không một lời mời. Có lẽ cô ấy cũng sốc trước thái độ của tôi. 5 năm qua, không biết bao lần Hà Thương từ chối thậm chí là nói tôi thậm tệ để tôi từ bỏ nhưng chỉ cần cô ấy cần, một cuộc điện thoại gọi đến là tôi lao tới ngay. Sự dừng đứng thậm chí là khinh thường của tôi hôm nay khiến cô ấy bị choáng.

Tôi bước vào, ném trước điện thoại trên giường, từ phía sau lưng, Hà Thương ôm chầm lấy tôi:

- “Nam vẫn còn giận Thương ư? Hãy tha lỗi cho Thương, thực tình Thương có lí do nên mới làm như thế”.

Tôi hất mạnh tay Thương ra khỏi người. Giá mà là trước đây, có lẽ tôi sẽ hạnh phúc đến vỡ tim vì hạnh động đó của Thương. Nhưng sao ngày hôm nay, mọi thứ trong tôi chỉ còn là sự bức bối:

- “Thương về đi...”

- “Nam hãy nghe Thương nói đã...”

- “Tôi không muốn nghe, tôi mệt lắm”.

Người tôi bắt đầu chệnh choáng, tôi không đứng vững nổi vì rượu bắt đầu ngấm. Điều tôi không ngờ nhất chính là Hà Thương đẩy tôi nằm xuống giường. Cô ấy chủ động hôn tôi. Như phản xạ của một người đàn ông không còn kiểm soát được bởi men rượu, tôi cũng ghì Hà Thương xuống mà hôn lấy hôn để. Tôi bị cuốn vào Hà Thương như thế. Nhưng... trong cơn say ấy, tôi cứ nghĩ mình đang ôm hôn... Bảo Ngọc...

6. Chương 6 - End

Tôi chìm đắm vào trong cảm giác mê mẩn. Có gì đó cứ nhói lên trong tim tôi và hình ảnh Bảo Ngọc không thể nào xóa bỏ được. Tôi nhắm chặt mắt, tìm bờ môi của Hà Thương mà trong đầu vẫn cứ đinh ninh tin rằng mình đang hôn người con gái ấy: Bảo Ngọc.

Hà Thương ôm lấy cổ tôi, trao cho tôi một nụ hôn nồng nhiệt. Trong thoáng chốc, tôi cũng không hiểu những gì đang chạy qua suy nghĩ của mình, để rồi tôi bật lên câu nói:

- “Bảo Ngọc, anh xin lỗi, anh ngàn lần xin lỗi em!”

Nụ hôn có vẻ hồ hững sau câu nói ấy. Tôi mở mắt ra để nhìn sau những phút đắm say. Như một phản xạ, tôi đẩy thật mạnh người con gái mình đang ôm hôn ra và vùng dậy. Đó không phải là Bảo Ngọc, mà nếu không phải cô ấy thì tôi đang làm cái chuyện quái quỷ gì thế này?

- “Thương, tôi xin lỗi, Thương về đi”.

Tôi ngồi dậy, xoa xoa mặt mình cho tỉnh táo và nói những lời lạnh lùng sắc lẹm. Tôi có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên và thương tổn của Hà Thương khi nghe tôi nói câu đó. Nhưng quả thực với tôi lúc này, suy nghĩ, tình cảm hay bất cứ thứ gì khác thuộc về Hà Thương đều không thể nào len lỏi được vào trong đầu tôi. Trong cái bộ não nhỏ bé ấy đã chật ních hình ảnh của Bảo Ngọc mất rồi.

Thương ôm lấy tôi từ phía sau, gục đầu vào lưng tôi mà khóc:

- “Thương xin lỗi, có lẽ Thương đã làm cho Nam đau khổ quá nhiều. Thương sai rồi, hãy cho Thương cơ hội để làm lại”.

Đầu tôi nặng trĩu vì men rượu, mọi thứ chệnh choáng vô cùng nhưng tôi vẫn đủ hiểu Thương vừa nói gì. Tôi mặc kệ, tôi gỡ những ngón tay đang đan thật chặt để ôm tôi ra khỏi người mình. Nhưng bất chấp phản ứng đó của tôi, Hà Thương lại siết chặt tay hơn:

- “Nam, em yêu anh!”

Tôi ngồi lặng đi sau câu nói ấy. Chẳng phải tôi đã mất 5 năm trong đau khổ, 5 năm như một thằng khờ chạy theo Hà Thương để chờ đợi được nghe câu nói này hay sao? Tại sao giờ đây nó lại không khiến tôi xúc động đến vỡ òa vì hạnh phúc – thứ cảm giác mà tôi đã ước ao bao năm qua? Sao tôi thấy nó chẳng khác nào những câu nói thông thường khác, thậm chí dường như nó có vẻ vô nghĩa lí hơn. Lạ thật! Hay là vì tôi đang say nên mới như vậy?

- “Thương về đi!”

Tôi kiên quyết đứng dậy, mở cánh cửa và sẵn sàng cho việc đóng chặt nó lại sau khi Thương bước qua đó. Nhìn hành động của tôi, Hà Thương vừa khóc vừa chạy ra khỏi căn phòng. Thì sao chứ nhỉ? Hình như đây mới là lần đầu Thương rời vào hoàn cảnh đó, còn Bảo Ngọc, cô ấy đã từng phải rời khỏi căn phòng của tôi trong nước mắt quá nhiều lần rồi.

Chỉ còn lại mình tôi trong căn phòng. Toàn thân tôi đau ê ẩm, đầu nặng trĩu vì uống quá nhiều rượu. Nhưng tất cả không thấm vào đâu so với cảm giác khó chịu, đau đớn đang diễn ra trong tim tôi. Tôi nhìn mọi thứ trong căn phòng và tưởng tượng ra cảnh mọi khi Bảo Ngọc vẫn thường vừa dọn dẹp vừa líu lo hát. Thi thoảng cô ấy lại làm vỡ một thứ đồ gì đó rồi gãi đầu, gãi tai cười xòa. Tại sao tôi lại nhớ nụ cười của cô ấy đến thế? Nhớ cả nụ hôn trộm đầy cá tính và giọt nước mắt mà Bảo Ngọc cố ngăn lại không cho tôi nhìn thấy? Tôi thiếp vào giấc ngủ. Khi tôi khép hàng mi lại, từ khóe mắt, nước mắt tôi đã rơi.

*****

Tỉnh dậy sau một đêm dài mệt mỏi, điều đầu tiên mà tôi nghĩ tới là cần phải gặp Dũng, xin địa chỉ của Bảo Ngọc. Tôi cần phải tìm cô ấy dù cho tôi cũng chưa biết mình sẽ phải nói điều gì với người con gái ấy. Nhưng có một điều cứ thôi thúc tôi khiến tôi phải tìm Bảo Ngọc dù có thể chỉ là nhìn thấy cô ấy thôi cũng được.

Tôi điện thoại liên hồi nhưng Dũng không nghe máy. Bực mình, tôi lấy xe phóng sang nhà cậu ta để hỏi trực tiếp. Tôi không muốn lãng phí thêm một giây phút nào nữa. Cái cảm giác ngồi đây, trong căn phòng này một mình và không biết điều gì đang xảy ra với Bảo Ngọc khiến tôi bí bách vô cùng.

Gần đến cửa nhà Ngọc, tôi đi thật chậm. Tôi không tin vào mắt mình khi nhìn thấy một người con gái dắt chiếc xe máy từ cổng nhà Dũng ra. Bóng dáng đó quen thuộc lắm, đúng là Bảo Ngọc rồi. Cô ấy không hề biết tôi ở phía sau. Bảo Ngọc có vẻ đang vội đi đâu đó. Tôi không có can đảm để gọi cô ấy vì trong đầu tôi chưa sẵn sàng cho tình huống này. Tôi cũng chưa biết mình sẽ phải nói những gì với người con gái vì mình mà chịu quá nhiều thương tổn.

Tôi cứ thế lẳng lặng đi theo Bảo Ngọc. Cô ấy ghé vào một quán cà phê, ngó trước, ngó sau rồi chọn một bàn để ngồi. Tôi ngồi bàn ngay đằng sau nhưng Bảo Ngọc không hề hay biết. Vừa hay, Dũng điện thoại đến:

- “Điện thoại cho tôi à? Có việc gì thế?”

- “Bảo Ngọc về khi nào vậy?”

- “Ô, ông đã biết rồi à? Nó về sáng sớm nay. Con bé này đúng thật là... Vừa về đến nơi đã phải báo cáo tình hình rồi. Xem ra đúng là nó cần phải đi thật xa để quên ông thật rồi”.

Tiếng Dũng cười chua chát trong điện thoại khiến tôi cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Tôi toan nói với nó vài lời nhưng rồi khựng lại khi nhìn thấy dáng một người quen bước vào quán. Là Hà Thương! Cô ấy ngó trước nhìn sau rồi tiến về phía bàn Bảo Ngọc ngồi. Một cuộc hẹn của hai người con gái gắn bó với tôi nhiều năm qua?

Tôi ngồi sau nhưng đủ để nghe trọn vẹn câu chuyện giữa Hà Thương và Bảo Ngọc:

- “Chào em, xin lỗi vì đã hẹn em như thế này. Chị không làm phiền em chứ?”

- “Không sao đâu chị, em cũng rảnh rồi ấy mà”

- “Hẹn em ra đây, chị muốn hỏi em một điều, có phải... có phải em và anh Nam đã xảy ra chuyện gì đó đúng không?”

Dù không nhìn thấy gương mặt họ nhưng qua giọng điệu tôi có thể thấy được sự sốt sắng của Hà Thương và cũng cảm nhận được sự bình tĩnh đến lạ thường của Bảo Ngọc – một cô gái tuổi đời trẻ hơn nhiều so với Hà Thương:

- “Chuyện gì là chuyện gì hả chị?”

- “Chị không biết chính xác là chuyện gì nhưng chị thấy có điều khác biệt rất lớn. Bao năm qua anh Nam theo đuổi chị và chị biết cũng gần ấy thời gian em yêu thầm anh ấy”

- “Sao bao nhiêu năm qua chị không bao giờ hỏi em về việc “có chuyện gì xảy ra” mà bây giờ lại hỏi?”

- “Vì... vì giờ chị thấy anh Nam không còn giống trước nữa. Trước đây, trong mắt anh ấy luôn có chị nhưng giờ chị đã đọc được trong mắt anh ấy sự rối bời. Chị chỉ muốn xác minh xem có điều gì xảy ra”.

- “Em tưởng chị và người yêu đang tốt đẹp, vậy thì cần gì chị phải quan tâm tới cảm giác của anh Nam ra sao? Bao nhiêu năm qua chị cũng đâu có để ý gì tới cảm giác của anh ấy”.

- “Có thể em nghĩ chị là người bắt cá hai tay nhưng quả thực chị có tình cảm với anh Nam từ lâu rồi. Nhưng chị nghĩ mình không xứng đáng với anh ấy. Mấy năm qua chị cố tình trốn tránh, chị khước từ là vì muốn anh ấy tìm người khác tốt hơn chị để yêu. Chị cứ nghĩ mình có thể quên đi được tình cảm với anh ấy khi anh ấy có người khác.

Hôm gặp nhau ở công viên, thực ra là chị nhìn thấy anh Nam và em nên đã cố tình làm thế để anh ấy tức và quên chị đi. Nhưng chị thực sự không ngờ, khi anh ấy hôn em, trái tim chị đau lắm. Chị nhận ra rằng chị quá yêu anh ấy và không thể mất anh ấy được. Nhìn anh ấy lời em đi, bỏ lại chị phía sau lưng chị mới biết tình cảm đích thực của mình là gì. Bao năm qua anh ấy luôn bên chị, chạy tới khi chị cần nên chị không có được cái cảm giác mất đi người mình yêu thương cho tới khi nhìn thấy anh ấy và em...”

- “Chị muốn biết chuyện của em và anh ấy để làm gì?”

- “Chị thấy anh ấy khác lắm, anh Nam mà chị quen chưa từng như vậy bao giờ. Chị nghĩ anh ấy đang bị phân tâm bởi em. Nhưng có thể đó chỉ là cảm giác thấy có lỗi chứ không phải tình yêu. Hoặc anh ấy đang đau khổ quá mà ngộ nhận tình cảm với em... Chị... chị không muốn em đau khổ. 5 năm qua anh ấy chỉ yêu mình chị nên chị tin đó mới là tình yêu chân thành”.

- “Em hiểu rồi. Chị muốn xác định mối quan hệ của em và anh Nam để tiến tới với anh ấy đúng không? Chị yên tâm, giữa em và anh ấy không có vấn đề gì cả. Em cũng không có ý định cướp anh ấy khỏi chị. Em cũng không muốn tự biến mình thành kẻ đáng thương, nhận tình yêu bố thí hay chỉ là thứ lấp chỗ trống trong lòng anh ấy. Em yêu đơn phương nhưng em có lòng tự trọng của mình. Và từ giờ, em cũng không còn muốn tiếp tục tình yêu đơn phương ấy nữa. Anh ấy không xứng đáng với tình yêu của em”.

Nói xong câu ấy, Bảo Ngọc xin phép ra về. Trong suốt cuộc nói chuyện đó, đã có nhiều lần tôi muốn đứng lên, muốn sang nói một câu với Hà Thương rằng: “Thương không phải là tôi để hiểu những gì đang diễn ra trong tôi” hoặc chí ít tôi nói một lời gì đó để bênh vực Bảo Ngọc cho cô ấy không bị những lời lẽ tưởng như nhẹ nhàng nhưng lại quá tàn nhẫn của Hà Thương làm đau. Nhưng rồi tôi đã ngồi im đó. Ngồi im nghe Hà Thương ám chỉ đủ điều về mối quan hệ của tôi và cô ấy để cho Bảo Ngọc phải buông tay. Tôi cũng chỉ biết ngồi lặng đi khi nhìn Bảo Ngọc bước ra về... Tôi là một thằng hèn!

2 ngày trời tôi nằm bẹp trong nhà, không ăn, không uống. Trong đầu tôi cố phân tích xem thực ra ai mới là người tôi yêu? Sự chán chường và suy sụp này của tôi là vì Hà Thương đã đối xử tàn nhẫn với tôi hay là vì tôi khoắc khoải nhớ Bảo Ngọc? Tôi không biết mình yêu ai nhưng tôi chắc chắn khi nghĩ về Bảo Ngọc tôi thấy tim mình đau đớn hơn gấp bội lần. Từ bao giờ, Bảo Ngọc trở thành một nỗi ám ảnh với tôi đến như vậy? Từ bao giờ cô ấy lại có được cái quyền năng khiến tôi đau đớn? Hay là từ khi tôi biết nhưng không chịu thừa nhận: Mình yêu Bảo Ngọc?

Tôi gọi cho Dũng:

- “Bảo Ngọc có nhà không? Tôi điện thoại nhưng hình như Bảo Ngọc thay số. Tôi muốn gặp Bảo Ngọc”

- “Để làm gì? Ông không nhớ tôi đã từng nói gì à? Ông không yêu nó thì xin đừng khuấy động tâm hồn của nó thêm nữa. Nó đang học cách quên ông, ông đừng đưa tay ra vớt nó lên rồi vội vã buông ngay sau đó. Như thế nó sẽ đau hơn gấp bội. Ông là bạn nhưng nó là em gái tôi, đừng để tôi phải quay mặt với ông vì chuyện này”.

- “Tôi muốn gặp Bảo Ngọc, ông làm ơn đi”

Tiếng nói của tôi tha thiết, khẩn cầu khiến Dũng có vẻ như ngạc nhiên nhiều lắm. Cậu ta lưỡng lự rồi nói:

- “Nó đi rồi!”

- “Đi đâu?”

Tôi hét lên trong điện thoại như một con thú dữ bị thương. Sự lỏng lẻo của tôi khiến Dũng cũng phải giật mình:

- “Nó vào lại Vũng Tàu. Con bé vào đó làm cho công ty tư nhân của dì tôi.

- “Ở ngoài này đâu có thiếu gì việc mà phải vào trong đó. Sao ông không giữ Bảo Ngọc lại?”

- “Đúng là ngoài này không thiếu nhưng tôi muốn nó đi. Nó nói muốn cho khuấy khoả, thay đổi môi trường sống một chút. Tôi nghĩ điều đó là cần thiết cho nó”.

Tôi buông thông điện thoại xuống giường, nằm vật ra đó và không còn muốn nghe thêm điều gì nữa. Kể từ cái đêm hôm ấy, cái đêm tôi khiến Bảo Ngọc trở thành một người đàn bà, tôi chưa được gặp lại cô ấy, chưa được nắm lấy đôi bàn tay đầy run rẩy của cô ấy mà nói một lời xin lỗi. Giờ cô ấy đi rồi. Cô ấy đã bỏ tôi đi. Tình cảm 5 năm qua đã khiến cô ấy khánh kiệt và mệt mỏi. Cô ấy đã muốn quên tôi rồi.

Tôi nằm bất động để cho nỗi đau xâm chiếm lấy tim mình. Nhưng tôi không cam tâm với sự ra đi này. Nếu tôi im lặng, ngày trở về cô ấy sẽ không còn cần tôi nữa. Tôi phải hành động ngay:

- “Dũng, cho tôi số điện thoại mới của Bảo Ngọc, cho tôi địa chỉ nhà dì ông ở Vũng Tàu?”

- “Làm gì?”

- “Nhanh lên!”

Tôi hét vào điện thoại, tưởng chừng như lúc đó nếu Dũng đứng trước mặt tôi, tôi sẽ túm lấy cổ áo của cậu ta vì sự câu giờ đó. Khi Dũng đọc địa chỉ, người tôi cứ run lên vì xúc động. Tôi ghi lại những dòng địa chỉ đó theo lời Dũng. Cậu ta không quên hỏi tôi một câu:

- “Ông định làm gì vậy?”

- “Tôi yêu Bảo Ngọc!”

Tôi cúp máy ngay sau đó và không để cho Dũng có cơ hội hỏi thêm một điều gì nữa. Tôi sẽ nói với cậu ta về điều đó khi tôi trở về. Giờ người mà tôi cần gặp và nói lời yêu là Bảo Ngọc, cô ấy đã chờ tôi quá lâu rồi.

*****

Tôi đặt chân đến Vũng Tàu, tôi muốn lật tung cái thành phố biển ấy lên để tìm cho được Bảo Ngọc càng sớm càng tốt. Gọi một chiếc taxi, tôi cung cấp địa chỉ và liên tục giục tài xế chạy nhanh nhất có thể. Và khi tôi dừng chân lại trước một ngôi nhà xinh xắn, ngôi nhà đúng với dòng địa chỉ mà Dũng cung cấp, tìm tôi đập thình thịch. Tôi bấm số gọi cho Bảo Ngọc:

- “A lô!”

Tiếng nói trong veo của Bảo Ngọc làm tôi xốn xang, đã quá lâu rồi tôi không nghe thấy giọng nói thân thương ấy.

- “Anh đây!”

Dường như tiếng nói, hơi thở của tôi đã trở nên quá đỗi quen thuộc với Bảo Ngọc, chỉ với câu nói đó, cô ấy đã biết người gọi là ai:

- “Anh Dũng cho anh số điện thoại của em à?”

- “Uhm! Anh muốn gặp em!”

- “Em không ở Hà Nội, em ở chỗ khác rồi!”

- “Anh biết! Anh đang ở dưới cổng ngôi nhà, em xuống nhé!”

Đầu dây bên kia thình lạng, cô ấy không dám tin những gì tôi vừa nói. Bảo Ngọc hốt hải chạy xuống nhà và đứng ngây ra khi nhìn thấy tôi bằng xương, bằng thịt trước mặt cô ấy. Sau vài giây cô ấy nói:

- “Đợi em một chút!”

Bảo Ngọc lên nhà thay đồ rồi cùng tôi đi ra quán cà phê nói chuyện. Cô ấy mặc chiếc váy màu xanh da trời và mái tóc xõa bồng bênh. Chưa bao giờ tôi thấy Bảo Ngọc đẹp đến nhường này.

Quán cà phê nằm ngay trên bờ biển. Tiếng sóng vỗ vào bờ cát, gió thổi vào làn tóc của Ngọc như trêu đùa. Cái cảnh tượng đó sao mà đẹp biết bao:

- “Anh tìm em có việc gì?”

- “Anh muốn xin lỗi em về mọi chuyện. Anh thấy mình cần phải có trách nhiệm về chuyện đêm hôm đó”.

Bảo Ngọc cắt ngang lời tôi:

- “Em không muốn nói về chuyện cũ nữa. Nếu anh không còn gì để nói nữa thì mình về”.

- “Anh, anh muốn hỏi rằng, trong lòng em... còn có anh không? Liệu anh còn cơ hội nào không?”

Tôi run cầm cập khi thốt ra những lời nói đó. 5 năm qua, tôi quen với việc gắt gỏng cô ấy chứ nói một lời tử tế thế này sao mà khó quá.

- “Giờ anh đang muốn ở bên em ư? Vì chị Hà Thương không yêu anh hay vì anh thương hại em? Hay anh lại muốn dùng em để chứng tỏ cho chị ấy thấy anh luôn có một người yêu anh, cần anh đến khờ khạo?”

- “Không phải như vậy, em nghe anh giải thích đã...”

- “Thực ra, cách đây vài ngày, em có về Hà Nội. Kể từ đêm hôm đó, em đã nghĩ rất nhiều. Em trốn chạy vào đây là muốn quên anh. Nhưng rồi em đã không làm được. Em quay về Hà Nội với ý định tìm anh. Em muốn thử cố gắng thêm một lần cuối nữa... Hôm ấy, em biết anh đã đi theo em, em biết anh đã nghe thấy cuộc nói chuyện của em và chị Hà Thương. Nếu như hôm đó, anh đứng lên để nói một lời bênh vực em, để em không trở thành kẻ đáng thương trước mặt chị ấy thì dù có đau khổ em cũng sẽ cố gắng thêm một lần nữa để yêu anh. Nhưng anh không dành cho em một chút hi vọng nhỏ nhoi. Anh đã ngồi đó để mặc em với những nỗi ê chề khi phải đối diện với người con gái mà anh yêu 5 năm qua. Lúc đó, em đã biết rằng mình không còn gì để cố gắng thêm nữa. Và em quyết định đi. Giờ thì với em, anh không còn ý nghĩa gì nữa cả”.

Bảo Ngọc nói đúng: Tôi là một thằng hèn! Lẽ ra hôm ấy tôi phải tiến tới bàn của họ, nắm lấy tay Bảo Ngọc để nói rằng: “Giờ Bảo Ngọc mới là người mà tôi yêu”. Nhưng tôi đã làm gì? Tôi đã im lặng để ột mình Bảo Ngọc phải gồng mình lên chống chọi với những lời tàn nhẫn của Hà Thương? Hà Thương cứ nhắc đi nhắc lại chuyện tôi theo đuổi cô ấy 5 năm qua để làm Bảo Ngọc đau lòng. Giữa lúc Bảo Ngọc cần tôi nhất thì tôi đã làm gì? Giờ đây, tôi có tư cách gì để xin Bảo Ngọc một cơ hội? Tôi không đáng nhận được tình yêu của cô ấy.

*****

Bảo Ngọc đứng dậy ra về. Cô ấy bước nhẹ về phía bờ biển, một mình đặt những bước chân trần trên cát. Bảo Ngọc đi xa dần tôi. Cái bóng dáng nhỏ bé của cô ấy bị biển chiều như ngợp lấy. Cô ấy cứ đi, cứ đi, xa tôi hơn, xa tôi hơn...

Còn một mình tôi ngồi đó, nhìn Bảo Ngọc bước về một phía không có mình, mọi thứ trong tôi sụp đổ. Tiếng nhạc của quán cà phê vang lên khe khẽ: “Ngày mai em đi, biển nhớ tên em gọi về...”. Tôi vùng đứng dậy, tôi chạy theo Bảo Ngọc. Tôi không cho phép mình buông tay như thế. Tôi sẽ giữ Bảo Ngọc lại. Bước chân tôi trĩu nặng trên cát. Những hạt cát nhỏ bám chặt chân tôi làm tôi không thể chạy nhanh hơn về phía Bảo Ngọc. Nhưng nó không thể ngăn cản được tôi, tôi sẽ đuổi cho tới khi nào kịp.

Tôi ôm chặt Bảo Ngọc từ phía sau. Cô ấy gọn trong vòng tay tôi. Tôi giụi đầu vào mái tóc thơm hương của cô ấy mà hít hà. Bảo Ngọc vùng vẫy nhưng tôi ghì chặt. Tôi áp má mình vào má của cô ấy, vẫn từ phía sau, tôi ghì lấy Bảo Ngọc mà thì thầm:

- “Cho anh nói một lời thôi. Anh... yêu... em. Một lời yêu nói ra quá muộn nhưng hãy để cho anh nói nó suốt quãng đời còn lại được không? Xin em đừng rời xa anh. Anh không thể thiếu em được. Anh đã quen với việc có em bên mình cho tới khi anh nhận ra rằng anh có thể sẽ mất em mãi mãi”.

Bảo Ngọc không nói gì, cô ấy khóc nức lên, tiếng khóc quá nghẹn ngào. Cô ấy đã chịu quá nhiều thương tổn khi yêu tôi, có lẽ chưa bao giờ cô ấy được khóc thỏa thuê như thế. Tôi xót xa khi nhìn người con gái mình yêu run lên vì đau khổ. Tôi quay người Bảo Ngọc lại, khẽ nâng gương mặt thiên thần đang thấm đẫm nước mắt của cô ấy lên, tôi tìm bờ môi và đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn đó có vị mặn, là nước mắt của cả tôi và Bảo Ngọc. Cô ấy đưa tay ôm chặt lấy tôi và tận hưởng nụ hôn ấy, nụ hôn của tình yêu!

Giữa mênh mông đất trời ấy, chúng tôi như hòa vào làm một. Tiếng sóng biển vẫn đập vào bờ dữ dội nhưng có lẽ là khúc nhạc chung vui. Tôi nắm tay Bảo Ngọc đi dọc bờ biển dài rồi ghé vào tai cô ấy thì thầm:

- “Em sẽ lại ngủ với anh chứ?”

Bảo Ngọc nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Nhưng tôi nhanh như chớp, hôn trộm lên môi Bảo Ngọc:

- “Anh muốn những đêm về sau của cuộc đời anh luôn có em ngủ cùng. Em lấy anh nhé!”

Bảo Ngọc gục đầu vào vai tôi. Tôi nghe được tiếng trái tim hòa cùng nhịp đập và trên đôi má em ửng đỏ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-ngu-voi-toi-chu>